

Οι Σπέτσαις έπρωτοσηκώθηκε, έστειλαν εις τήν τήν Ύδραν, και οι Ύδραϊοι δέν ήτον ακόμη σηκωμένοι· οι νοικοκυραϊοι δέν ήθελαν νά σηκωθούν, ο Κουλοδήμας καπετάν Αντώνης και ο Γκιόκας του Θ. γαμβρός του Μιαούλη και ο Πέτρος Μακρέζης, έσυνώμοσαν με τον λαόν και ειπαν των αρχόντων: «Η σηκώνεσθε και εσεϊς, ή θά βάλωμε φωτιά νά σας κάψωμε, μόνον όρδινιάσθε τά καράβιά σας.» Τους υποχρέωσαν, έδωσαν γρόσια και έβγήκαν.

Τά Ψαρά έκίνησαν αυτοθελήτως, και ή Σάμος.

Έγώ εις τας 25 όπου εκίνησα από την Σκάλα, βγαίνοντας εις τό Δερβένι του Λεονταριού, απάντησα ένα πεζοδρόμο σταλμένο από τον Βασίλη Μπούτουνα Καριώτη, και μου έγραψε, ότι: «Οι Τούρκοι της Καρυταινης και ο Βότβοδας του Ίμπλακίου Μουσταφάς Ριζιώτης εκλείσθησαν εις τό καληρόκαστρο της Καρύταινας· και δύο προεστοι της Καρύταινας, ο Σπήλιος Κουλάς και ο Μιχαήλς, δέν ήτον εις τήν Έταιρία μβασμένοι και δέν ήξευραν τί έγίνετο, και επαρκίνησαν τους Τούρκους νά μη φύγουν, αλλά νά μείνουν εις τό κάστρο· ο κάμπος της Καρύταινας δέν ήθέλησε νά πιάση τά άρματα.» έτσι μ' έγραψε αυτός.

Έγώ δέν έλειψα νά κάμω μία προσταγή, και επάτησα την βοϋλλά μου: «Όποιο χωριό δέν ήθελε νά ακολουθήση την φωνήν της Πατρίδος τσεκούρι και φωτιά.» Μανθάνοντας ότι έβγήκα εις τό Δερβένι, οι εβδομήντα καθαλλαραϊοι ευθύς αναχώρησαν διά την Τριπολιτσα· έγώ επήγα εις ένα χωριό Τετέμπη, ανάμεσα Λεοντάρι και Καρύταινα. Οι Μανιάταις μου ειπαν: «Νά πάμε εις τό Λεοντάρι.» τους ειπα: «Νά πάρωμε χαλιώματα;» — Την αύγή εξημέρωσε, σταϊς 26, έρρηξα 1000 τουφέκια· έκαμα νά πάγω εις την Καρύταινα νά άκαρτέρω τους Φαναρίτας και τους

Καρυτινούς, και ακούοντες τας μπαταρίας ο κόσμος εκινήθησαν όλοι. Εις τον δρόμον απάντησα ένα γράμμα του Βασίλη Μπούτουνα, και μου έλεγε: ιδές τό γράμμα των Φαναριτών που καθονται εις την Σουλτινα· τό έγγραφον εις τους Καρυτινούς Τούρκους, και έγγραφε τό γράμμα, ότι: αύριο περνάμε διά Τριπολιτσα· ειμεθα τόσοι· έτοιμασθήτε νά ενωθούμε· έβγήκε ο Κολοκοτρώνης με τόςαις χιλιάδες Μανιάταις.— Ο Βασίλης ειχε σκοτώση τον Τούρκο εις τό γεφύρι της Καρύταινας που ειχε τό γράμμα. Βλέποντας τό γράμμα εκίνησα νά πιάσω τον τόπο, που ήθελαν νά απεράσουν οι Φαναρίταις. Βγαίνοντας αγνώστια εις την Καρύταινα οι Τούρκοι και βλέποντας τά μπαϊράκια, και μην ξεχωρίζοντας τον σταυρό, έλεγαν ότι είναι Τούρκοι, και πάμε μεντάτι. Έγώ έτραβήξα έναν τόπον στενόν· έλεγα, ότι θ' απεράσουν την ίδια ήμέρα διά νά τους κτυπήσω. Έμήνυσα χωριάτων που ήτον εις τό στενό εκείνο, νά μου ειποϋν διά τους Τούρκους τους Φαναρίτας, και μου ειπαν: «Δέν έχουν ειδήσιν· εις την βρύσιν κοιμούνται απόψε και ταχϋ θ' απεράσουν.» Κ' έγγραψα έναν τεσκερε ένός Ανδριτσάνου, Παναγιώτη Γιατροπούλου, νά κινήση τά άρματα, νά τους φέρη αποπίσω και έγώ τους καρτερω άπεμπροστά. Σάν ειδα, ότι οι Τούρκοι δέν ήτον την ήμέρα εκείνη διά κίνημα, επήρα την χώρα της Καρυταινης, και εκλεισα τους Τούρκους εις τό κάστρο (ήμέρα 26). Σ τας 27 σηκώθηκα χαραυγή, με τά χαράματα, και αφηκα τους Καρυτινούς καμμιά δεκαπενταρια νομάτους, κ' έγώ έπιασα τό στενό· την ίδια νύκτα, που ήμουν εις την Καρύταινα, μου ήλθε ειδήσις από τον Παναγιώτη Γιατρόπουλο, ότι: «Στείλε μας στρατευμα, διότι ήμεϊς δέν έσυναχθήκαμε απόμα.» — πκλιχθρωπιά.